

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V HABARTOVĚ

ROČNÍK 8.

ČÍSLO 2

ČERVEN 2025

BALZÁM NA DUŠI V HABARTOVĚ (KDYŽ SE SVĚTOVÁ HUDBA DOTKNE SRDCE)

Jako rodič malého začínajícího houslisty na ZUŠ Habartov jsem měl nedávno příležitost zažít něco, co se slovy popisuje jen těžko. Koncert, který se uskutečnil v prostorách malé umělecké školy, byl ve skutečnosti zážitkem světového formátu.

Na pódiu se objevili dva výjimeční umělci - klavírista Adam Skoumal a houslista Roman Patočka. Jména, která rezonují nejen v koncertních síních České republiky, ale i daleko za jejími hranicemi. A přesto si - k našemu úžasu - našli čas a chuť přijet právě do Habartova. Jak se to povedlo? Upřímně nevím, ale tuším, že v tom má prsty paní ředitelka.

Atmosféra koncertu byla naprosto jedinečná. Komorní prostředí, v němž se koncert odehrával, vytvořilo dojem, že hudba zní jen a jen pro vás. Jako by šlo o osobní, téměř soukromý večer sdílený s

několika desítkami zasněných duší. Tóny se rozléhaly tiše i vášnivě, přesně podle potřeby okamžiku, a člověk zapomněl na svět kolem.

To, co tito umělci předvedli, byla esence mistrovství. Lehkost, s jakou hráli, však skrývala roky námahy, odříkání a hledání. A přesto výsledek působil jako samozřejmý. Hudba se nestala kulisou, ale příběhem. Dotkla se vás. Vzala vás jinnam - do světa, kde má vše řád, krásu a lidskost.

Touto cestou bych rád upřímně poděkoval vedení ZUŠ Habartov, všem, kdo se na této události podíleli, a především oběma umělcům, za den, který se nezapomíná. Den, který jsem mohl prožít jako hudbymilovný člověk, ale i jako táta, který v tu chvíli věděl, že jeho dítě roste v inspirujícím a krásném prostředí.

Viktor Škarban

ZUŠ OPEN - MLADÍ LADÍ

Císařské lázně v Karlových Varech opět žily hudbou, tancem, divadlem i výtvarným uměním. Předposlední květnová sobota patřila mladým umělcům z celého kraje.

JSME OPRAVDU MALÍ?

I v malém rybníku můžete chytit velkou rybu. I v malé škebli se může ukrývat velká perla. I v malé hlavě se mohou rodit velké nápady. I malá chyba může způsobit velkou katastrofu (tak to sem asi nepatří). I v malém městě se mohou dít velké věci, i v malé škole se dá dělat velká muzika.

A tak (zatímco v televizi běžel přímý přenos utkání mistrovství světa v hokeji) se v malém koncertním sále sešlo pár desítek nadšenců, aby vyslechli hudební kousky v podání velkých mistrů. A nenudili se. Co je ale zajímavější, nenudili se ani samotní hráči. Naopak, byli spokojeni s publikem, prý rádi přijedou zas.

Takže: i v malém městě vyrůstají velcí posluchači.

Roman Patočka a Adam Skoumal na pódiu našeho koncertního sálu v pondělí 19. května

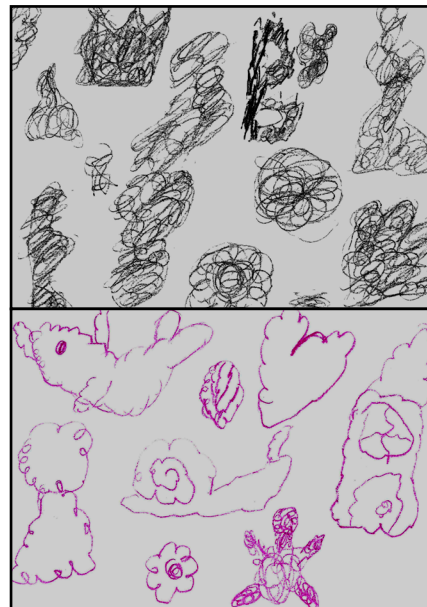
MRÁČEK - FRÁČEK - CHUNDELÁČEK

Naše taneční skupina s choreografií Byla jedna Káča objela celý svět. Tady zatím jen ten jejich malý svět. Každopádně jsme tento taneční pohádkový příběh mohli shlédnout během letošního školního roku kromě Habartova i v Karlových Varech, v Horním Slavkově nebo vícekrát v Sokolově. U diváků měla úspěch, dokonce i u odborné poroty.

Ale samozřejmě žáci tanečního oboru nežijí jen Káčou. Na závěrečném koncertě vystoupí kromě jiných choreografií i s tou úplně nejnovější. Má název Mrá-

ček, mraky, deštík a vznikla na hudbu Jiřího Pavlici s půvabným textem Věry Provazníkové.

Když děti na pohybu pracovaly, představovaly si, jaké tvary v mracích na nebi můžou vidět, jak se mění a přesunují. Ukázku toho, jaké si k tomu nakreslily obrázky a navymýšlely rýmy, otiskujeme. Pokud tento tanec budete mít možnost vidět, jistě vám neujde lehkost mráčků, které plují po nebi, bojovnost černých mraků nacucaných vodou a hravost deště. Určitě budete mít příležitost i v příštím školním roce.

mrak - drak - rak - zrak
mraky - vraky - vlaky - taky
mráček - fráček - chundeláček

kvítek - skřítek
strom - hrom
domeček - stromeček
dikobraz - pod obraz
dáma - máma
žížala - křížala
míč - rýč - pryč
zvon - slon
zvonice - slonice

ČEŠTÍ SKLADATELÉ DĚTEM

V průběhu března proběhla série klavírních koncertů žáků ze třech základních uměleckých škol ve třech různých sálech - u nás v Habartově, v Sokolově a v Kynšperku. Kde a jak myšlenka na toto turné vznikla? Na okresním kole klavírní soutěže v loňském školním roce nás učitelky napadlo, jak se děti těžko srovnávají s tím, že zničehonic mají hrát v cizím prostředí, před jiným obecnstvem. A co huř - u nás klavíristů to ještě znamená srovnat se s nástrojem, který se pod prsty chová často nevyzpytatelně. Takže jsme chtěli dětem umožnit prožít si podobné situace, aby na ně pro příště byly připraveny.

Společné koncerty dostaly i zastřešující téma s konečným názvem Čeští skladatelé dětem. Možná v nás ještě rezonoval Rok české hudby. Hlavně jsme se však shodly na tom, že je z čeho vybírat, protože čeští skladatelé se hojně věnují klavírní literatuře pro děti. Některé z učitelek obsadily stejný tým dětí, který objel všechny ZUŠ, jiné vyslaly do projektu více dětí, které se prostřídaly. Každý koncert měl tedy trochu odlišný program, určitě i jinou atmosféru, ale vždy se nesl v příjemném, přátelském duchu.

Jsem velice vděčná, že jsem si zkusila hrát i někde jinde než v mé domovské zušce. Hrál se mi skvěle a rozhodně doufám, že se mi tato možnost naskytne i v příštím roce. Bylo to pro mě nové prostředí, díky němuž jsem si otestovala svoji schopnost zvládat trému. Hrát v jiném prostředí, na jiný klavír pokládám za zkušenost, která se v budoucnu bude jistojistě hodit. Můžu děkovat, bylo to úžasné.

*Adélka Pšeničková,
ZUŠ Sokolov*

NAŠI ABSOLVENTI

V letošním roce někteří naši žáci ukončují první cyklus vzdělávání. Přejeme jim mnoho úspěchů nejen v dalším uměleckém působení, ale i v osobním životě.

Tereza Fridrichová - sólový a sborový zpěv
Isabel Sochorová - sborový zpěv

Kristián Kneisl - hra na klavír
Matěj Poliačik - výtvarný obor

Kristián Kneisl

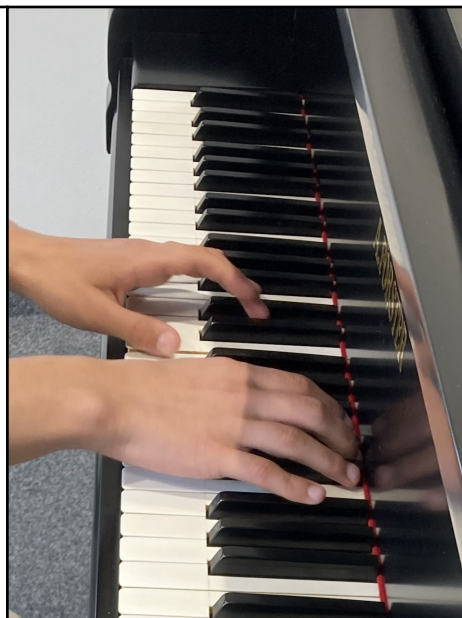
Byl to malý, milý, šikovný kluk, když začal chodit k nám do školy. Dnes je to velký, milý, šikovný kluk. Zas tak moc se toho nezměnilo. Až na to, že urazil pěkný kus cesty poznávání muziky. A myslím, že ještě větší kus putování za hudbou ho ještě čeká, protože - ať už jakýmkoliv způsobem - bude už vždycky patřit k jeho životu.

Hudba ho provází i při jeho druhém koničku, kterému rozhodně věnuje víc času než klavíru, a tím je krasobruslení. Asi také víc bolí. I když možná ne tolik, jako třeba čtení not. Vždy se všechno raději hned učí nazpaměť. Často mi při psaní poznámek do not říká: „Ale já se do not stejně nedívám.“

Přestože už jsou to téměř dvě třetiny jeho života, co spolu pracujeme, leccos i ze samých začátků si pořád pamatuje. Občas mě udivuje tím, jaké detaily mu utkvěly v paměti. Letos jsme si o tom v hodinách hodně povídali, měli jsme totiž důvod vracet se v čase. Probírali jsme se skladbami, které Kristián rád hrál a postupně jsme vybrali z každého školního roku jednu i víc. Vznikl tak program jeho absolventského koncertu s názvem Proměny, který odráží celý dosavadní průběh jeho hudebního vzdělávání v ZUŠ.

Přeji ti, Kristiáne, ať se ti (nejen na koncertě) daří a těším se na další společné hodiny, koncerty, výlety, hry, soustředění...

Lenka Tvrzová

Isabel Sochorová

Isa letos uzavírá první cyklus studia a s ním i krásnou hudební etapu, která trvala celých sedm let. Chvilu to vypadalo, že z ní bude kytaristka, ale nakonec dala naplno prostor tomu, co ji bavilo nejvíc, a to zpěvu. Ve zpěvu se Isa našla. Získala 2. místo v okresním kole pěvecké soutěže, což je důkaz, že když se spojí talent, píle a trochu té vnitřní jiskry, vznikne něco výjimečného.

Isa je energická, spontánní a má v sobě drive, který se na jevišti nezapře. S Isou to nikdy nebyla nuda. Je živelná, zvidává a má neuvěřitelný talent v pravý moment pronést poznámku, která všechny rozesměje, nebo zarazí svou přesností. Její komentáře jsou ostré jako břitva, ale nikdy zlé. Umí pojmenovat věci tak, jak jsou, a přitom zůstat vtípná, přirozená a naprosto svá. V hodinách bývá zdrojem energie i nečekaných zvrátů, ať už přiletí nápad, otázka, nebo postřeh, který by nikoho jiného ani nenapadl. A právě tím přináší něco navíc. Když zpívá, slyšíte nejen hlas, ale i tu jiskru, která je pro Isu tak typická.

Jsem ráda, že jsem mohla být u její první hudební cesty. A už teď jsem zvědavá, kam ji zavede ta další.

Renata Stibůrková

Tereza Fridrichová

Terka se hudbě a umění věnuje dlouhodobě – na výtvarný obor chodí už od roku 2015, tedy krásných deset let, sedmým rokem zpívá ve sboru, pět let hrála na kytaru a nyní navštěvuje druhým rokem i zpěv sólový. A co je nejdůležitější – malování i sborový zpěv ji opravdu baví. Její radost z tvoření je znát v každé čáře, každém tónu i každém pohledu, který věnuje lidem kolem sebe.

Tereza byla vždycky ten typ sboristky, který působí nenápadně, ale jakmile zazní první tóny, víte, že tam je. Nepotřebovala stát v čele ani mít sóla, její síla byla v tom, že dokázala sbor přirozeně doplnit a podpořit. Její hlas zní jako linka v kresbě, přesný, nenápadný, ale nezbytný k celku.

Terezko, děkujeme ti, že jsi byla přesně taková, jaká jsi, citlivá, pracovitá a lidská. Nehledala jsi pozornost, a přesto jsi jí svým klidným způsobem přirozeně získávala. Vždycky jsi dokázala naslouchat, pomoci nebo jen mlčky podpořit ostatní v momentě, kdy to nejvíc potřebovali. Ať už štetcem, zpěvem, nebo jen svou přítomností jsi vnášela do našeho společného prostoru pohodu a jistotu, že se vše podaří.

Renata Stibůrková

TAK TO JSME MY...

Letos jsme si dali za úkol, že začneme postupně naše čtenáře seznamovat se všemi, kdo se podílejí na péči o vzdělávání našich malých (ale i větších) studentů. V minulém čísle jsme představili našeho dřevěného Jonáše, dnes Jonáš připravil rozhovor s ředitelkou školy Aničkou Novotnou.

Anna Novotná: I NA MALÉM RYBNÍCE SE DÁ DĚLAT SPOUSTA MUZIKY

Bez ní by to tu nešlapalo. Mám sice hlavu dřevěnou, ale tohle si uvědomuji. Anička řídí úplně všechno a ještě k tomu stačí hrát na housličky. A jak hezky! Když ji tu po večerech (a někdy i skoro v noci) poslouchám, tak mě napadá, že se mám ještě hodně co učit.

Kdy poprvé ses setkala s uměleckým vzděláváním?

V základní umělecké škole jsem vyrostla – hlavně díky mé mamince, tehdejší dlouholeté ředitelce ZUŠ v Chodově. Od pěti let jsem navštěvovala kromě hry na housle také všechny ostatní obory - taneční,

literárně dramatický i výtvarný. Ve třetí třídě jsem umocnila umělecké vzdělávání navštěvováním ZŠ a ZUŠ Šmeralova s rozšířenou estetickou výchovou. Na prvním stupni mezi výtvarníky, od šesté třídy již jako hudebník připravující se na konzervatoř.

Nebyla jsem žádný extrémní talent a tréma spolu s nízkým sebevědomím v pubertě si vybrali své. Když jsem na plzeňské konzervatoři úspěšně odmaturovala (psychicky jsem to zvládla hlavně díky koncertování s kapelou Zajíc Company), rozhodla jsem se jít dál – na vysokou školu.

Tak to jsme se dostali poměrně rychle až na vysokou. A tam jsi pokračovala na cestě za hudbou?

Svým způsobem vlastně také. Přijali mě na Masarykovu univerzitu v Brně. Vystudovala jsem bakalářský obor Sdružená uměnovědná studia a dva obory magisterské – Srovnávací uměnovědná studia a Management v kultuře. Cílem tohoto oboru bylo vychovat šéfy kulturních institutů, kteří se vyznají v ekonomické i umělecké sféře.

A jak to bylo s tím, že ses dostala ve škole na druhou stranu? Ted' vedeš a učíš děti.

Během studia na vysoké škole jsem začala učit na základní umělecké škole v Chodově. Finanční situace si to žádala. Věřte, že jsem dva měsíce doma probřečela se slovy, že já nikdy učit nebudu. Nebudu, neumím to a žáky akorát zkazím. Od svých pěti let jsem toužila být policajtkou - tou ze seriálu Dempsey a Makepeaceová, a ne učitelkou houslí.

Jsi mladá, v tvé generaci se už běžně chodilo na zkušenou i někam za hranice. Máš i ty podobnou zkušenost?

Na vysoké škole jsem v rámci programu Erasmus absolvovala studia v Dánsku v Kodani. Nechtěla jsem se vrátit domů, bylo tam krásně, stejně jako v Brně. Ale šla jsem zpět do Karlovarského kraje za rodinou.

To mě těší, že tě život neodfoukl někam jinam, protože to bychom se tady asi nepotkali. No a ted' tedy pro mě asi to nejdůležitější - jak jsi se ocitla přímo tady a na pozici ředitelky? Bez toho bych tady totiž nebyl ani já.

Učila jsem na vícero školách, sbírala jsem zkušenosti, dostudovala jsem pedagogické minimum, studium ředitelů a jiná studia a na jednu telefon: prý jestli nechci

zkusit konkurz na ředitelku ZUŠ. Ani ve snu by mě to nenapadlo, ale taková příležitost se neodmítá. Vyšlo to, a tak jsem tu - už od roku 2015.

A nesnila jsi spíš o větší škole, větším městě?

Jak vždy říkám, i na malém rybníce se dá dělat spousta muziky. Tady to určitě platí. V naší škole v Habartově je skvělý kolektiv lidí, který se snaží překonávat malé i velké překážky. Snaží se vytvořit rodinné zázemí pro všechny žáky školy. Nejsme dokonalí. Jsme, jací jsme, a vše co děláme, děláme s maximálním úsilím, s nejlepším vědomím a svědomím. A tak jsem spokojená - žiji v kolektivu a prostředí neskutečně upřímných a kreativních lidí. A přitom dělám něco, co mi dává smysl.

Každý rozumný člověk žije nejen prací. Máš ještě nějaký volný čas a necháš nás do něj nahlédnout?

Většinu volného času věnuji své početné rodině. Vyčistit hlavu mi pomáhá amatérský sport, občas také hraji s kapelou X_jazz. A bylo by toho ještě více, ale tohle jsou stěžejní body mého života.

Co považuješ za svůj největší pracovní úspěch?

Mým největším pracovním úspěchem jsou spokojení žáci – třeba ti, kteří už ke mně chodí dvánáct let a stále se jim vyplatí vracet. Dále spokojení rodiče a jejich zpětné vazby. A nejvíce mě těší, když jsou spokojení učitelé. Protože v práci trávíme spoustu času a bylo by mi líto, kdyby práce byla pro mé kolegy jen povinností.

Jak by mohl vypadat tvůj ideální pracovní den? A jak ve skutečnosti vypadá ten běžný?

Pravidelně ráno vstávám kolem páté hodiny, pracuji, než vstanou děti. Na osmou odvážím svou smečku do škol a školky. Dopoledne trávím čas administrativou, schůzkami s jinými organizacemi, řešením nezbytných věcí ohledně akcí a chodu školy. Zatím mi asistentku dělá nejmenší dcera. A tak jí to občas vracím a věnuji své dopoledne jí. Kolem poledne již začíná cvrkot v zušce. Přicházejí učitelé, sdílíme problémy i radosti, leccos je potřeba společně vyřešit. Pak většinou učím, tak do šesti, do sedmi. Když je koncert, tak bývám ve škole déle. Občas si ráno zaběhám, někdy sportuji také večer. Doma

kolem osmé posbírám děti do postýlek a snažím se ještě udělat nějakou tu kancelářskou práci.

Ideální pracovní den je ten, kdy zvládnou vše vyřešit konstruktivně. Občas se to nedaří a nevidím světlo na konci tunelu. Takže ideální dny budou ty, kdy bude na vše dostatek času a prostoru.

Jak jsi dokázala, že tě učitelé jako svoji ředitelku uznávají a mají rádi?

Na to je těžká odpověď. Jsem sama sebou. Neumím lhát, jsem upřímná, jak to jen jde. Se svými učiteli se nebojím sdílet své myšlenky, názory. Zároveň ráda vnímám jejich pohled, hodně mě inspirují, mají spoustu kreativních nápadů a já si jich nesmírně vážím a ctím je se vším všudy. Soudím, že vše jde vyřešit a snažím se na každém úkolu i osobnosti najít pozitivum. Tak možná proto?

Jaký máš nejsilnější kulturní zážitek z poslední doby?

Jednoznačně koncert Romana Patočky a Adama Skoumala, který se konal v naší škole. A pak naše krajské ZUŠ Open, kde výkony žáků základních uměleckých škol mají neskutečnou hodnotu.

KDYŽ ZPÍVAJÍ TRPASLÍCI aneb MUZIKÁL SNĚHURKA

V září přišla naše paní učitelka s nápadem, že tento školní rok nacvičíme muzikál. Mohli jsme si vybrat ze tří návrhů: Čarodějnice Eulálie, Sněhurka, nebo Lumpiček a Rošťanda. Od první chvíle nám bylo jasné, že si vybereme Sněhurku, protože ji znají starší i mladší generace.

Na začátku jsme určili, kdo bude hrát jakou roli, a začali se věnovat písním, které k jednotlivým rolím patří. Hlavní roli Sněhurky hraje Marie Zittová, Zlou královnou Kateřina Majerová, prince Lucie Kováčová (ano, prince hraje dívka, ale nebojte, z královského chování neubrala ani kapku), myslivce hraje Angsuthon Sipattha, lesní vílu Marie Dekanová a konečně trpaslíky Radovan Novotný, Štěpánka Prokopová, Rozálie Procházková, Melánie Miňová, Petr Zitta, Kateřina Zittová a Martin Louda. Rozdělením rolí to ale teprve začalo. Od té chvíle jsme se naplno pustili do práce, nebylo to ale úplně snadné. Nestačilo se jen naučit texty a melodie, museli jsme si také zvyknout na své postavy a skutečně se do nich vcítit.

Na představení jsme se připravovali poctivě a s nadšením celý školní rok, navrhovali jsme kostýmy a vymýšleli choreografii. O hudební složku se stará orchestr ZUŠ Habartov, se kterým jsme si udělali několik společných zkoušek. Všechny písničky pro orchestr krásně upravil pan učitel Jiří Janata.

Byla to pro nás obrovská zkušenost. Naučili jsme se spoustu písniček, spolupracovat jako tým, podržet se navzájem a dotáhnout věci do konce. Věříme, že si náš muzikál užijete při představení stejně tak jako my, když jsme se na ně chystali. Tak se pohodlně usadte, světla zhasínají a pohádka může začít.

DVOŘÁK NENÍ NEZDVOŘÁK

Jednoho slunečného jarního rána jsme s partou dětí nastoupili do autobusu a nechali se odvézt do Karlových Varů. V nově opravených Císařských lázních nás totiž čekal koncert Nejsem NezDvořák. Ale nebyl to takový koncert, jak by si většina lidí představila. Viktor Braunreiter a jeho partnerka Lucie Zemková společně provázeli posluchače výběrem ukázek z nejslavnějších skladeb Antonína Dvořáka. Tak jsme slyšeli třeba melodie z Novosvětské symfonie, Slovanských tanců nebo Humoresky.

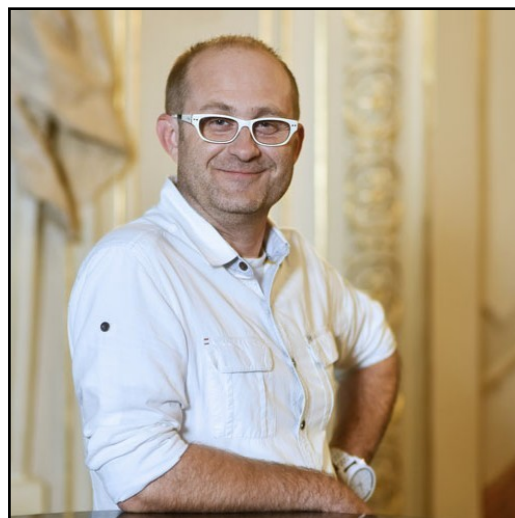
Nejen hudebníci, ale určitě také vtipní moderátoři se zasloužili o to, abychom se zpět do Habartova vrátili ve výborné náladě. Nezapomenutelné zážitky si přivezli i ti, kdo s námi původně jeli jen proto, aby se ulili ze školy. Kdo s námi nebyl, nemusí si zoufat. V neděli 21. září v 17 hodin se koná ještě jedno představení NezDvořáka pro veřejnost.

Viktor Braunreiter:

KDYŽ SE NASKYTNE PŘÍLEŽITOST NĚKOMU UŠKODIT, TAK TO UDĚLÁME

Herce Viktora Braunreitra uvidíte samozřejmě v divadle, ale kromě toho se s ním můžete setkat i při jiných příležitostech. Jednou z nich je moderování výchovných koncertů Karlovarského symfonického orchestru. Loni to byl pořad Orchestr na Smetaně, letos Nejsem NezDvořák.

Se známou postavou uměleckého dění v regionu si povídala Viktorova kolegyně, herečka a učitelka Pavlína Šponiarová.

Kdo spolupracuje na tvorbě scénáře a jak tato spolupráce probíhá?

Tvorba scénáře je vždycky nesmírně zajímavý úsek práce během příprav výchovných koncertů. Nejvíce práce odvede manažerka orchestru Vlasta Vodičková, pak já. Spolupracujeme také s některými hudebníky z orchestru, s kterými konzultujeme, co je možné si dovolit po té hudební stránce.

Kdo vyhledával paralely mezi tématy hudby Dvořáka a hudby z filmu?

Ano, tak tohle je hudební záležitost. Jde to přímo z orchestru. Je jasná dohoda, že já se starám o humor a text a nikdy nemluví do hudebních záležitostí. Hudební paralely vytváří orchestr.

Je podoba pořadu potom neměnná?

No samozřejmě, že ne. My bychom chtěli, aby kostra byla neměnná, ale jak získáváme jistotu počtem opakování, počtem repríz, tak samozřejmě začínají, jak já s oblibou říkám, zlobit muzikanti. A samozřejmě začínají trochu zlobit moderátoři, to je jasná věc. To znamená, že když se naskytne nějaká příležitost někomu trošičku uškodit, tak to s láskou uděláme. A vzhledem k tomu, že tyto pořady jsou hodně o komunikaci s publikem, že nikdy nevíte, co nám naši posluchači odpoví na otázky, tak to stejné být ani nemůže. Je potřeba vtipně a pohotově reagovat.

Jak dlouho trvá příprava takového projektu?

Co se týče tvorby scénáře,

je to určitě záležitost v řádu měsíců. Není to tak, že bychom si sedli a za hodinu by bylo hotovo. Ta příprava je dlouhá - od poslechu hudby, která se potom stane ukázkami v koncertech, až po hledání oslíků můstků k textu, aby se dal příběh posouvat dál.

A máte představu o tom, kolik dětí asi představení zhlédne?

Ano, slyšel jsem, že za letošní školní rok snad přes čtyři tisíce dětí.

Tak to je moc pěkné. Byl NezDvořák prvním projektem tohoto druhu?

Ne, samozřejmě, že ne. Je to asi už dvanáctý koncert pro první i druhý stupeň ZŠ. Se symfonickým orchestrem spolupracuji právě dvanáct let.

Vlastně NezDvořák je teprve jedenáctý koncert, protože když bylo desáté výročí, tak jsme udělali koncert ala Best of. Takže za těch dvanáct let vzniklo jedenáct různých koncertů. A vlastně neexistují jen výchovné koncerty pro ZŠ, například NezDvořák je i v úpravě pro mateřské školy, kam také jezdíme. Pořad se jmenuje Dvořákovice Tonichek.

A mohl bys jmenovat témata předchozích koncertů?

Ano. Tak minulou sezonu jsme se věnovali Bedřichu Smetanovi, protože bylo jeho významné výročí. Koncert se jmenoval Orchester na Smetaně. A předtím jsme dělali koncerty typu My hráme skvěle, kde jsme představovali jednotlivé hudebníky. Dělali jsme koncerty na téma rychlost a práce pana dirigenta. To bylo zajímavé, většinou jsme *mučili* dirigenta včetně celého orchestru, kde jsem je nutil, aby hráli některé skladby rychleji, některé pomaleji, některé *rozsekaně*. Ale aby byl koncert ucelený, s tím, že se věnujeme jednomu skladateli, na to jsme si troufli až po těch deseti letech.

A máte nějaký plán do budoucna?

Máme, samozřejmě. Zatím zvažujeme, že bychom se opět věnovali nějakému slavnému skladateli. Já se snažím prosadit koncert, který by se jmenoval Hajdy hajdy, Haydn, ale orchestru se to moc nelíbí, protože říkají, že ta hudba by mohla být pro děti moc těžká.

Kde se zrodila prvotní myšlenka vytvořit něco takového?

Je to úplně jednoduché. Když jsem byl malý, chodili jsme na výchovné koncerty Karlovarského symfonického orchestru a probíhalo to ve velkém sálu v Thermalu, určitě si ta moje generace na to vzpomene. A já jsem z toho měl malé trauma, protože ty koncerty probíhaly stylem: Mozart se narodil, Mozart zemřel,

Mozart složil... a pak proběhla nějaká ukázka. Byla to pro nás hrozná nuda. A my jsme si tenkrát před těmi dvanácti lety řekli: Pojďme to zkusit jinak, vždyť to určitě půjde udělat zábavnou formou. A ze začátku jsme si možná trochu s orchestrem nedůvěřovali, jestli to bude vůbec fungovat. Ale po prvních reakcích publika nastala změna. Začalo se dokonce stávat, že hudebníky děti poznávaly na ulici. Říkaly *Hele, mami, tamhle ten pán hraje v orchestru na trumpetu*. A muzikanti z toho byli úplně nadšení, protože se jim to nestává běžně. Děti jsou tak všímavé. A od té doby to funguje tak, že se hudebníci sami hlásí a navrhují různé legrácky a další šílenosti, které by mohli během koncertu použít, protože ví, že to děti ocení.

Co si myslíš, že si děti z koncertu nakonec odnášejí? Například z posledního koncertu NezDvořáka?

Určitě si budou pamatovat několik informací o Antonínu Dvořákovi. Netvrdím, že to jsou informace zásadní, to není naším cílem. Chci, aby si pamatovaly zajímavosti z jeho života. A jde mi o to, aby dnešní děti neměly strach z klasické hudby. To je to zásadní, co chceme koncertem dětem říct. A ty děti vydrží hodinový koncert, aniž by se nudily, aniž by rušily, aniž by byly unave-

né a otrávené z toho, že poslouchají klasickou muziku. Je jim to podáno tak, že když potom uslyší někde hudbu Antonína Dvořáka, řeknou si *To znám, to je docela pěkná muzika*. A je to proto, že to mají spojené právě s nějakým žertem, s nějakým vtípkem atd. To je pro mě osobně hlavní cíl, přiblížit klasickou muziku dětem a říct jim, že hudba, ať je jakákoliv, má být především zábava.

Takže myslíš, že zábava je vlastně ten největší úspěch výchovných koncertů? Nebo co by mělo na děti zapůsobit nejvíce? Nejenom u NezDvořáka, ale i u těch předešlých a budoucích koncertů?

Pro mě je velký úspěch to, že vezmeme děti z prvního stupně, kde jsou šestiletí prvňáčci až po pátáky a oni na ten koncert přijdou a těší se na něj, protože si pamatují, co jsme dělali vloni. A ví, že to bylo zábavné. A ve chvíli, kdy vám dítě řekne *Jdeme na výchovný koncert a já se na něj těším*, tak je to prostě cíl, kterého jsme chtěli dosáhnout od samotného začátku.

A to se daří.

A to se daří.

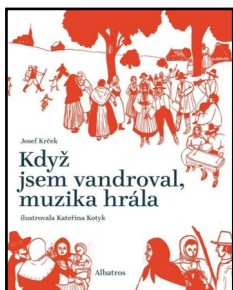
Tak to je krásná tečka, děkuji. Těšíme se na viděnou na dalších koncertech KSO.

ROZLOUČENÍ S JONÁŠEM

Děti z mateřských škol v Habartově a v Krajkové celý rok jezdily do naší školy, aby se postupně seznámily se všemi uměleckými činnostmi, tedy s tancem, divadlem, hudbou i malbou. A po celou dobu se také chystaly na červnové závěrečné vystoupení. Jejich práce nebyla marná, protože koncertní sál na konci roku doslova praskal ve švech. Při dopolední generální zkoušce se na ně přijeli podívat také žáci třetí třídy ze sokolovské Školy Můj Projekt Mánesova. Jsou to Jonášovi dobří kamarádi, vždyť Jonáš za nimi do Sokolova občas jezdí. Z těchto návštěv nakonec vznikla i kniha JONÁŠ (OD PODZIMU DO JARA). Sokolovští žáci dětem zazpívali a předali jim knížky s vlastními texty a fotografiemi. Na obrázku je ukázka z této knihy.

Mohlo by se hodit, mohlo by se i líbit: ČESKÝ MÍSTOPIS V LIDOVÝCH PÍSNÍCH

A je tu další zajímavá kniha známého hudebníka, učitele, muzikoterapeuta a skladatele. Josef Krček se tentokrát vydal na putování po zajímavých místech naší vlasti.

... Na cestu se nevydávám sám. Vandruje se mnou Kateřina v zelené sukni a maluje. Já zpívám, vyprávím a ona maluje a kreslí různá zákoutí, loubí, historické domy i postavičky z písniček. Pojdme tedy

společně poznávat nádheru našich měst, jejich kulturu, paměť a písničky. V každém obrázku a notách je najdete ...

Autor si na své knižní vandrování skutečně přizval souputnici Kateřinu Kotyk, která publikaci zpestřila velkým množstvím krásných ilustrací.

Takže si vezměte k ruce mapu a také se vydejte na výpravu po českých městech, pěkně od západu na východ. Začít můžete v Domažlicích (nebo také v Tausu), dál se vypravte třeba s poštovským panáčkem do Rokycan nebo jděte do Plzně, kde kostelní věž převyšuje kopce.

HUDRATAJ

**INFORMAČNÍ OBČASNÍK
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY
V HABARTOVĚ**

vydává vlastním nákladem
Základní umělecká škola Habartov,
okres Sokolov, příspěvková
organizace

telefon:
721 417 161

email:
zushabartov@seznam.cz

adresa:
Komenského 312
357 09 Habartov

redakce:
Miroslav Tvrz
Lenka Tvrzová

distribuci zajišťuje ZUŠ Habartov
toto číslo vychází 20. 6. 2025